

JAKOB LØVGREN LETH

BASTIAN OG
TIKTOK ZOMBIERNE

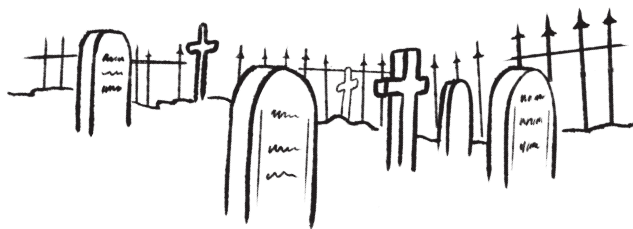
KRABAT

JAKOB LØVGREN LETH

BASTIAN OG
TIKTOK ZOMBIERNE

KRABAT

PROLOG

Kender du det, når du kommer til at starte en zombieapokalypse, fordi du gerne vil have flere likes på TikTok?

Nej?

Det gør Bastian. Det tog ham faktisk kun en uge.

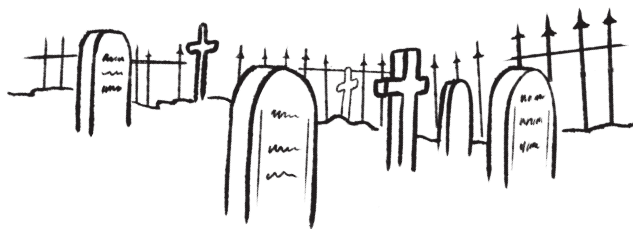
Men det kan altså også være brandsvært at balance et liv i 6. klasse med en kæmpe hang til energidrik, en hemmelighed om, at du hænger ud med zombier, spøgelses og vampyrer på kirkegården og ikke rigtig har nogen venner at fortælle det til.

Og det kan du jo så lige gange med, at der er en uheldig video af Bastian på nettet. En, hvor han vælter

på cykel med noget, der ligner lort, i nakken. Og så er der lige det med, at han føler sig nødt til at lyve over for begge sine fædre om et dugfriskt blå øje.

Oven i hatten lægger du så de mange følelser, Laura vækker i ham. Hende med de røde æblekinder og den fyldige hårpragt, som fra den ene dag til den anden viser interesse for ham. Ham, søn af en graver og en revisor. Ham med fortænder i en 30 graders vinkel ud af munden. Og ham med en højde, der stadig ikke er skudt i vejret?

Ja, helt ærligt, så er det faktisk ikke nemt at være Bastian. Om det er en undskyldning for at komme til at starte jordens undergang i jagten på et par likes? Tja. Læs med og vurder selv!

KAPITEL 1

De ensomes ledsager

Det hele startede lidt i midnat på sommerferiens allersidste dag, hvor Bastian sneg sig ud af sit værelse og tog trappetrinene ned to trin ad gangen. Lamperne i entreen var slukket, og det var bælgmørkt, men det var intet problem. Faktisk, var det bedst sådan.

Bastian undgik med nemhed det nederste og knirkende trin og landede lydløst på dørmåtten. Nice.

Lyde ovenfra fik ham til at stå stille et øjeblik.

Et snork, et rul og en prut. Fatti sov tungt. Bastian fortsatte. Hans anden far skulle han ikke bekymre sig om. Han vidste, hvorfor Bastian måtte ud om natten.

Bastian hoppede i sine sneakers, tog forsigtigt i hoveddøren og var øjeblikket efter forsvundet ud i natten.

Med den ene arm halvvejs nede i ærmet og resten af jakken flagrende bag sig småløb Bastian ned ad Duevænget som en supermand, der ikke kunne lette. Det havde ellers været praktisk, for han var sent på den. Men som i så mange andre tilfælde måtte Bastian nøjes med at være Bastian.

Han var kommet for sent op. Dynen havde været umådelig tung og hans øjenlåg ligeså. Ikke engang hans yndlingsenergidrik *Bæst* havde hjulpet på situationen. Han havde ellers bællet en hel dåse af favoritsmagen *Rise and lime*. Den havde givet hans ånde en syrlig smag af citrus og lugten af noget, der mindede om lokumsrens – men trætheden havde drikken ikke hjulpet på.

Hver anden gadelygte var slukket, men heldigvis var himlen skyfri, og månen og stjernerne lyste op.

Efter at have løbet et par hundrede meter kunne Bastian høre, at der blev spillet musik længere nede ad gaden. Ud ad de åbne vinduer genkendte han rytmerne fra en halvdårlig, svensk technosang. Det var sandsynligvis hjemme hos Karl C. Han havde holdt sodavandsfester og videoaftener hele sommerferien, hver gang han havde huset for sig selv. Var Bastian drejet derned nu, ville han nok snart kunne høre flere af sine klassekammerater råbe og grine til hinanden. Men ligesom alle de andre gange var han ikke blevet inviteret. Faktisk kendte han kun til festerne på grund af de utallige opslag på de sociale medier, som hans klassekammerater lagde op. Som Bastian stod der og lyttede, prøvede han endnu engang at overbevise sig selv om, at han faktisk overhovedet ikke gad være med. Han lovede sågar sig selv ikke at tjekke de posts, der helt sikkert var ved at blive lagt op.

Okay, tænkte Bastian. Det er måske alligevel for usandsynligt. I stedet bestemte han sig for kun at scrolle gennem de mange posts med en ironisk distance. Han var godt klar over, at selv her var chancen for

succes lille. Han kunne ikke engang lide Karl C., og alligevel stod han der og drømte om, at det var ham, der dukkede op på Karls næste story, eller at han blev inviteret med til næste videoaften.

Bastian var faldet i staver ved T-krydset. Igen. Knap så nice. Han hankede op i sig selv og drejede til højre ind mod byens centrum. Okay. By og centrum var nok egentlig store ord. Bastian boede i Højvig, en typisk landsby med et trekvart gadekær, en bodega, en skole og en kirke med en udmærket udsigt til en lille vig. I nattens måneskin skinnede den, som var den af kviksølv. En lille naturperle, om man vil. Ovre på den anden side af vandet lå Højvig Slot, som for nyligt var blevet restaureret og endnu en gang stod flot over byen.

Da Bastian nåede op på toppen af højen, som havde givet Højvig sit navn, betragtede han udsigten et øjeblik, mens han fik vejret. Så hev han sin mobil frem og placerede den forsigtigt i den fugtige mos oven på et stengærde. Da han havde sikret sig, at den stod fast, satte han den til at optage og hoppede så over hegnet ind på kirkegården.

Inde imellem gravene løb Bastian aldrig. Dertil havde han for meget respekt for de døde. I hvert fald for dem, som stadig befandt sig under jorden. I stedet stak han hænderne i jakkelommerne, som langt om længe var kommet på, og slentrede hen mod den store hængepil.

”Hvad fanden er det for en tid at komme anstigende på?” råbte Zeb, så spyttet stod ud af hendes mund og hullerne i hendes kinder.

”Altid dejligt at se dig, Zeb,” sagde Bastian afslappet og klappede Zeb på skulderen, men fortrød med det samme. Hendes fordærvede hud var klistret og ikke lige sådan at tørre af hænderne igen.

”Tag dig ikke af hende.” Ewald kom svævende gennem hængepilen med et stort smil. ”Du ved, hun ikke kan lide at blive presset på tid.”

Det var mildt sagt en underdrivelse. Bag Ewald råbte Zeb ukvemsord og rettede knyttede næver mod himlen. Zeb var zombie og havde været død i et stykke tid, så hendes bandeord var en smule forældede. Hendes yndlings var skidebuks, møggaffel

og træskojoyde. Det sidste på trods af, at hun vist nok var fra Tønder. Ewald svævende elegant ind foran i et forsøg på at skjule scenen.

”Du ved godt, at jeg kan se lige igennem dig, ikke?” spurgte Bastian ham og så på Zeb, som var gået i gang med sine vejrtrækningsøvelser. Et trick, hun havde lært af Bonette for at falde til ro.

Ewald slog en perlende latter op og rodede Bastian i håret. Den velkendte følelse af kulde løb ned ad Bastians ryggrad, mens hans frisure forblev uforandret.

”Du har ret som altid, min ven,” smilede Ewald.
”Klar til rituallet?”

Bastian vendte tommelfingeren opad. ”Bliver vi ikke flere?”

Ewald rystede på hovedet. ”Jeg tror, vi må klare os med os tre i nat. Ghoul gravede sig ned den anden nat, og vi har ikke set ham siden. Og Grevinden holder sig jo gerne for sig selv på månedsdagen for, øh, overdragelsen. Og Bonette ...” Ewald tøvede og så om på Zeb, som rullede med øjnene.

”Jeg nævnte en lille ting om hendes kraveben, og så brød hun helt sammen.”

Ewald slog ud med armene. ”Du ved, hvordan hun har det med de kraveben.” Hans arme faldt ned igen. ”Du skulle ikke have sagt noget lige før et ritual.”

Zeb's øjne rullede, så de var ved at falde ud. ”Man kan heller ikke få lov at sige noget som helst til den skide ferskvandsmatros, uden at hun ...”

Kort fra dem lød et hyl, og de vendte sig alle om. Bonette stod som naglet til jorden med sin sorte kat, Armid, på armen. Hun måtte være kommet gående hen mod dem bagfra, uden at de havde hørt hende. Hun lagde sin mælkehvide hånd på sit kraveben og brast i gråd. Eller det vil sige, hendes ribben hulkede op og ned, mens hendes øjenhuler var tørre som altid. Som skelet var manglen på tårekanaler en af hendes adskillige udfordringer. Dramatisk vendte hun om og løb sin vej igen.

”Tror du, hun hørte mig?” spurgte Zeb og så efter Bonette, der forsvandt om bag kirken.

”Måske lidt,” svarede Bastian ironisk og lynede sin jakke helt op. Han havde håbet på fuldt fremmøde til sin video, men mindre kunne også gøre det. ”Skal vi?”

Gravene, de skulle hen til, lå spredt ud over en stor græsplæne i udkanten af kirkegården. Her var ingen træer eller buske, og havde det ikke været for de små, diskrete fliser med navne og datoer, så havde ingen anet, at der lå døde under det grønne dække.

De tre stillede sig omkring en lille bunke af jord på plænen. Græsset dækkede endnu ikke den mørke muld, og selvom vedkommende dernede var blevet begravet for nylig, var der ingen blomster at se. Det var der aldrig, der hvor Bastian og de andre skulle hjælpe til.

”Klar?” spurgte Ewald stille med lukkede øjnene.

Bastian tog en dyb indånding. Det duftede friskt af muld. En duft, der lige så længe, som han kunne huske, havde fået ham til at tænke på en ny start. Som en sol, der bryder igennem skydækket efter et regnskyl.

”Klar,” brummede Zeb, og Ewald gav sig til at messe.

Bastian lod sig omfavne af de velkendte ord og lod jordens sagte rystelser løbe op ad ryggen og helt ud i fingrene. Det prikkede overalt på huden. En pludselig ide faldt ham ind, og han løftede armene langsomt.

”Hvad laver du?” hviskede Zeb ud af mundvigen.

Bastian lod, som om han ikke hørte hende i Ewalds tiltagende messen. I stedet begyndte han at svaje lidt til takten. Han ville lave et lille show for mobilen, som optog dem ikke langt derfra.

Foran sig så han et farverigt skær fra den nyligt afdødes sjæl, som stille sivede op ad jordbunken. Som det klareste nordlys strålede sjælen et øjeblik, mens den hang i luften. Lidt som når en lille raket stiger til vejrs, lød der en højlydt hvislen, og sjælen slap jorden for at forsvinde ud i natten. Det var egentlig ret sejt, når man tænkte over det. Bastian var sikker på, at det med ham og de døde ved siden af ville tage sig godt ud på video.

Ewald stoppede sin messen, og en kort stund var alt stille. ”Det gik godt,” sagde spøgelseset og kiggede rundt på de to andre.

”På trods af, at graverens søn dansede sig igennem,” sagde Zeb tvært. ”Altså, hvad fanden?”

”Jeg levede mig bare lidt ekstra ind i det,” svarede Bastian og tvang et lille gab frem. ”Jeg må nok også hellere se at komme hjemad.”

Han kunne næsten ikke tro, hvor nemt det var gået. Sjælen var sendt afsted, og han havde fået det hele på video, uden at de andre havde bemærket det. Han sitrede for at komme hjem og redigere filmen.

”Jamen så godnat, unge ven.” Ewald smilede venligt.

Zeb stod ved siden af og så knotten ud.

Bastian måtte lægge bånd på sig selv for ikke at gå direkte over til mobilen. I stedet for tvang han sig selv til at gå ud på perlegruset, op til kirken og fortsætte gennem lågen. På den anden side ventede han et øjeblik, før han forsigtigt bevægede sig over imod gravene og sin mobil.

I mørket var det svært at se, hvor mobilen lå. Der, hvor Bastian mente den var, var den i hvert fald ikke, og han fumlede mere og mere febrilsk rundt i det våde mos.

Nej, nej, nej! Det var jo denne film, der skulle være hans nye start. Hans solstråle efter regnvejr. Han var blevet så glad, da han fik ideen, og var siden gået rundt med en lille ballon af lykke i maven. En ballon, hvis luft hastigt sivede ud, jo flere gange hans hænder løb forgæves hen over hegnet.

”Ahem,” råbte Zeb arrigt fra den anden side af stengærdet. I sin slimede hånd holdt hun mobilen. ”Er det denne, du leder efter?”

Selv på afstand borede Zebs vrede blik sig ind i Bastian. Det var dog intet i forhold til Ewalds skuffede ansigtsudtryk.

”Jeg kan forklare,” startede Bastian, men blev afbrudt af Zeb.

”Det håber jeg!” Hendes få tilbageværende blodårer dunkede lystigt. ”Hvor længe har du optaget os?”

”Det er første gang, jeg sværger”

”Hvad skulle du med det?” Zeb trådte truende et skridt frem. ”Afsløre Dimhras hemmeligheder for verden? Afpresse os?”

”Afsløre og afsløre,” mumlede Bastian.

”Jeg sprætter dig op!” spruttede Zeb.

”Måske vi skal lade Graverens Søn uddybe?” Ewald lagde en beroligende hånd på Zeb's skulder. ”Det er måske lidt drastisk at sprætte ham op sådan uden videre.”

Bastian var i den grad enig, men sank alligevel sammen. Spøgelset kaldte ham kun ved titel, når han var skuffet.

”Jeg ville bare lave en TikTok.”

”Hvad er en TikTok?” spurgte Ewald roligt. ”Og hvad har det med ure at gøre?”

”Ikke noget.” Bastian så ned i jorden. ”Det er bare en kort video. Jeg ville lave én om vores arbejde her på kirkegården.”

”Ville du virkelig afsløre os?” spurgte Bonette sørgmodigt.

”Ja, eller nej.” Bastian kørte ubekvemt sine fingre ind mellem hinanden. ”Altså, folk ville jo alligevel ikke tro, at det var ægte.”

”Men hvorfor gjorde du det så?”

”For at få likes,” sagde Bastian stille, mens hans

kinder tog farve som en bavianrøv. ”Jeg ville bare lave en video, som folk synes om.”

Til hans store overraskelse gjorde Ewald tegn til Bonette, som snupede mobilen ud af Zeb's hånd. Hun rakte hånden så langt ind over stengærdet, som hun kunne, og lod telefonen dumpe ned i Bastians udstrakte hånd. Han så måbende på dem.

”Jeg stoler på, at du sletter den video, Graverson,” sagde Ewald langsomt uden at bryde øjenkontakt. ”Konsekvenserne, hvis verden finder ud af kirkegårdenes hemmeligheder, er værst for de levende.”

Zeb skulle til at protestere, men Ewald holdt en hånd op.

”Bastian vælger at gøre det rigtige. Det er jeg sikker på.”

Bastian nikkede blot og kiggede ned på mobilen. Han var ikke selv så sikker.

”Ære være Dimhra,” sagde Bonette stille.

”Ære være nattens fyrste, de ensommes ledsager og dødens sendebud,” svarede Ewald og Zeb.

JAKOB LØVGREN LETH

Jakob Løvgren Leth skriver fantastiske fortællinger, hvor tempo og spænding er i højsædet, men hvor også både humor og stof til eftertanke får plads - for det er lige præcis den slags bøger, han selv elsker at læse. På instagram (@lethwrites) kan du følge med i, hvad han skriver på og selv læser for tiden.